

KINDLUSTUSSELTS „EESTI“ AJAKIRI

Nr. 1

Tartus, märtsikuul 1932. a.

IV aastak. 0

SP, 245

25 pikka aastat on Kindlustusselts „Eesti“ puistanud kindlustuskaitse valgustavaid kiiri üle terve meie kodumaa!

Esindajad! Seltsi pikk ja edurikas minevik kohustab teid ka tulevikus töötama täie hoo ja innuga meie kodumaa kindlustusala hüveks ja kasuks!

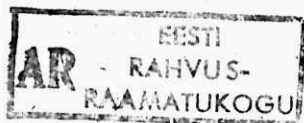
Ei mingit loidust!

Inimese suurimaks teeneks jääb, et ta niipalju kui võimalik ise olukordade üle valitseb ning nii vähe kui võimalik end olukordadest laseb valitseda.
Goethe.

Kindlustuste hanketöö on tänapäev pandud raskele proovile. Kui pea igalt kandidaadilt kuuldu kaebusi rahanappuse üle, kui kindlustamatud ajaraskuste mõjutusel kindlustust, mis ometi üheks suurejoonelisemaks ja õilsamaks kultuurimõõdupuuks osutub, pettuseks tembeldavad ning kui kindlustust kiputakse kõikjal kohtlema umbusklikult, — kas ei kipu siis kindlustusmeeste hulgas vägisi ükskõiksus maad võtma, kas ei kipu see lämmatama vaimustust ning sunni tarretuma hanketöid surnud punktil. Kuid hüüd „Ei mingit loidust!“ peab kõiki kindlustusmehi virgutama ning näitama, kui palju mõtetust, autust, kohusetundetust ning tagajärjetust peitub sellises loiduses. Kõige pahem elus on, et just ebasoodsates olukordades ja halbadel aegadel astutakse igasuguseid väärsamme, trööstitult ja tegevuseta käed rüppe lastakse seisma jääda, nagu poleks enam mingit väljapääsu raskustest ega oodata paremaid aegsid. Hoiduge sellistest väärsammudest ning ärge loobuge kunagi tööst: teadke, et ka praegusel ajal on võimalikud suursaavutised, kui aga ainult õigest otsast kinni osatakse hakata. Hoidke alal õige kindlustusmehe vaim — igas olukorras kiiresti orienteerudes edu saavutada.

See oleks halb kindlustusmees, kes juba vähese praktilise järele ei veendu, et edu pole juhuslikkuse, vaid plaanikindla pingutuse loomulik tulemus, ning mida suuremad takistused, seda suurem on rõõm kordamineku üle. Veendunud kindlustusmees ei kohku tagasi maksujõuetuse ajajärgu ees, vaid otsib otse keset üldist hädaldamist ja ohkeid neid, kellele kindlustus võiks olla tarvilik. Ka praegusel ajal leidub küllaldaselt neid, keda võib veenda kindlustuse tarvilikkuses ning kes suudavad endale lunastada kindlustuse kaitse. Kuid ainult üks tee viib kindlustusmehe ka rasketel aegadel sihile: see on süstemaatiline tahte- ja tööpingutus. Mis on raske, seda tuleb sellisena ka võtta, et oleks kergem läbi viia; mis on kõva, sest tuleb läbi tungida ning analüüsida.

Ole mees, valitse ise olukordade üle ega ära lase viimastest end valitseda!

E. Brüller — matemaatika magister.

Neil päevil tunnistati seltsi elukindlustuse jaoskonna juhataja Egon Brüller, kes mõni aasta tagasi lõpetas Tartu ülikooli matemaatika - loodusteaduskonna, ülikooli poolt mag. math. kraadi vääriliseks. Hra Brülleri magistritöö oli esitatud teemile tema praktiliselt erialalt: „Kasujagamise probleem elukindlustuses ja loomulik dividendi süsteem“.

Magister E. Brüller on sündinud 25. märtsil 1905. a. Tallinnas. Alghariduse sai Tallinna linna VI algkoolis. 1915. a. astus Tallinna Peetri reaalkooli, mille 1924. a. kevadel lõpetas. Sama aasta sügisel astus Tartu ülikooli matemaatika-loodusteaduskonda (eriaine matemaatika) ning lõpetas viimase 1928. a.

Seltsi teenistusse astus E. Brüller 1928. a. Loodame, et noore magistri teaduslikud saa-

utised tulevad kasuks ka tema praktilisele tegevusele seltsi teenistuses.

Kindlustussumma olgu kindlustusevõtja majandusliku kandejõu kohane.

Elukindlustuses on tähtis, et kindlustus püsiks lepingus ette nähtud aja lõpuni. Enne tähtaega lõpetatud kindlustus toob kindlustusevõtjale pettumusi ja teeb viimase tihti isegi vaenulikuks elukindlustuse vastu. Seda eriti veel siis, kui kindlustuse lõpetamine sünnib kindlustuse kestuse esimestel aastatel.

Et kindlustus püsiks lepingus ette nähtud aja lõpuni, selleks

peab ta olema kindlustusevõtjale esijoones jõukohane. Kui suur kellegi kindlustussumma peab olema, see oleneb isiku majanduslikust kandejõust ja teenistuslikest oludest. Mis näiteks sobib arstile, advokaadile, kooliõpetajale, see käib ülejõu lihttöölisele, käsitöölisele. Kui arst või advokaat suudab vabalt tasuda maksu 5000-kroonise elukindlustuse eest, siis käib tööliste seesuguse summa

eest maksu tasumine üle jõu. Meie oludes, kus elukindlustust üldiselt veel vähe hinnatakse ja mõistetakse, on aga väga tähtis, et elukindlustuse maksude tasumine ei sünnitaks isikule erilisi raskusi.

Kahjuks ei pööra kõik esindajad elukindlustuse lepinguid sõlmides küllaldast tähelepanu kindlustussumma suurusele ja esitavad sooviavaldusi, millede kohta võib öelda, et maksude tasumine nende kindlustuste järele tekitab isikule ülepääsmatuid raskusi. Sest kuidas mõista seda teisiti, kui näiteks harilikult päevatöoliselt võetakse kindlustussooviavaldus 5000—6000 kr. peale. Kui temal ka tõesti tahet ei puuduks, ei suudaks ta oma hariliku töötasu juures säärase kindlustussumma pealt maksusid korralikult tasuda. Emb-kumb, kas ei oldud siin teadlik kindlustusmaksude suuruse suhtes, või kruvis esindaja sihilikult kindlustussumma suureks, et selle läbi suuremat provisjoni saada. Aga just esindaja kohus oleks olnud siin kindlustusevõtjale ära seletada maksutingimused ja siis koos selgusele jõuda, kui suur peab kindlustussumma olema, et maksu tasumine ei tekitaks raskusi ja ei sunniks hiljemini kindlustusest koguni loobuma.

Võib veel tähele panna, et seesuguse suuresummalise kindlustussooviavalduse juures tihti ei ole korralikult käsirahagi võetud, vaid on lepitud koguni allkirjakesega, mis üldiselt lubamatu. See kõik näitab, kui pealiskaudselt asja on võetud.

Varem või hiljem selline üle-

jõu käiv elukindlustusesooviavaldus storneeritakse, sageli aga juba teisel kestuse aastal. Esimesel aastal esindaja oma isiklikes ainelistes huvides kuidagi ehk müüb poliisi ja kviitungi veel välja, kuid järgmisel aastal, ära nähes, et kindlustusmaksu tasumine teeb kindlustusevõtjale raskusi, lööb ta käega ja saadab kindlustuse storneerimisele. Selts loomulikult saab sellise kindlustuse pealt kahju. Kahju toob seesugune kindlustus ka kogu kindlustuse arenemisele.

Esindaja, kes peale isiklike huvide ka seltsi huve silmas peab, ei tohi kunagi niiviisi talitada, sest sellise teoga õhnestab ta ise oma jalgealust. Esindaja peab leidma kindlustusevõtja majandusliku kandejõu kohase kindlustussumma ja selle kindlustusevõtjale esitama. Hankeprovisjon ei tohi siin esindajat meelitada, sest üks nurjunud poliis rikub mitu teist, ja loodetava kasu asemel on lõpptulemuseks esindaja kahju. Olen võinud seda aastate jooksul tegeliku töö juures tähele panna ja pean tarvilikuks seda praegusel kriisi ajal eriti teravalt alla kriipsutada, seda enam et minu tähelepaneku järele nii mõnedki esindajad komistavad selle komistuskivi otsa.

Ja seepärast minu tõsine soov lugupeetud kolleegidele: ärge võtke kunagi kindlustusevõtjatelt üle jõu käivate summade peale sooviavaldusi, leppige parem pisukuga, aga olgu töö püsiv ja kestev. Mis kasu on sellest, kui miljonite kaupa ajame kokku kindlustusi, mis esimese aasta lõppedes storneeritakse. Parem

olgu summaarselt kindlustusi vähem, kuid olgu nad püsivad. Hea on hiljem inkassot toimendada, kui kindlustusevõtja kergel käel ja lahke meelega tasub maksu. Ja kui kergesti seesugune ustav kindlustusevõtja teeb teiselegi selgeks elukindlustuse mõtte, seda nägin veel neil päevil. Juhtus keegi proua lapsekindlustuse maksu tasuma ja teine õrritas, et „vaata, mida veel kindlustatakse“. Veel enne kui mina kui kindlustusmees sain vastata, tegi minu truu klient õrritajale selgeks, et „maja võib sul küll põlemata jääda, aga surm tuleb kindlasti ja küll on hea siis, kui lapsele mõni sent mälestuseks on kogutud. Seesugune kindlustusevõtja selgitus on ülitähtis ja uskumapanev esindaja tegevuses, seda peab hindama ja oskama ära kasutada.

Teine asi, mida tahtsin kolleegidele südamele panna, on elukindlustuse käsiraha tasumine sularahas. Kui kindlustusevõtja ei suuda käsirahagi sularahas tasuda, kuidas loodame siis, et ta suudaks edaspidi korralikult maksusid tasuda. Nalja ei maksa kindlustussooviavaldusega teha. Kui keegi sooviavalduse annab, siis olgu see ikka läbimõeldud tehing ja käigu temaga kaasas käsiraha tasumine seltsi poolt maksuma pandud normide piirides. Iga väljakirjutatud ja väljamüümata poliis on seltsile midagi maksuma läinud ja seltsil on õigus nõuda tagatist, et seda toimingut kergemeelselt ei lastaks ette võtta. Ja seepärast minu teine soov: käsirahad olgu sularahas tasutud ja seltsile üle antud.

Üks osakonnast.

Kindlustamistarve elukindlustuses ja selle selgitus.

Millega on põhjustatud kindlustamistarve ja kuidas tuleks seda selgitada — on küsimus, mille üle iga esindaja enne tegelikule kindlustustööle asumist peaks põhjalikult järele mõtlema. Sest on arusaadav, et ainult see esindaja, kes selle küsimuse suhtes on jõudnud täielisele selgusele, võib täie huvi ja andumusega sooritada kindlustustööd, kus ka tänapäev sageli rohkem kui oodatud tulemusi võib saavutada. Püüame sellepärast alljärgnevas vaadelda, millega on põhjustatud kindlustamistarve ja kas võime

eeldada, et vähemasti suurema hulga inimeste seas suudame äratada huvi elukindlustuse vastu, kui meie seda õieti oskame ja tahame.

Psühholoogiliselt vaadelduna on kindlustamishuvi põhjustatud enesealahoivu tahtest, millele seltsib veel peale kindlustuse sooritamist julgeolekutunne. Enesealahoivu tahe, mis on loomulik looduslik ürgtung ja ilma milleta ei oleks elu üldse mõeldav, väljendub tahtes ise elada, elu edasi anda ja sel viisil, piltlikult väljendades, edasi elada järeletulevates

põlvedes. Nüüd on huvitav, et elukindlustus enesealalhoiu tahte toetuseks pakub väärtuslikku kaasaabi. Ühest küljest võimaldab elukindlustus soodsa kapitalikogumisviisina kindlustada isiku enese majanduslikku eksistentsi, teisest küljest garanteerib elukindlustus kapitali väljamaksuga surma korral ka kindlustatu järeletuleva põlve, s. o. laste majanduslikku iseseisvust. Enesealalhoiu tahte olemasolust on ühed rohkem teadlikud, teised vähem; viimastel on ta varjatud ja peitub alateadvuses. Enesealalhoiu tahe on aga olemas igas normaalselt arenenud isikus. Sellepärast on arusaadav, et neil, kes selles täielikult teadlikud või kellede tähelepanu on sellele juhitud, juba iseenesest tekib kindlustustarve. Teiste juures tuleb aga kindlustustarbele tähelepanu juhtida, sest kindlustustarve on olemas alati ja iga isiku juures. Paljudel puudub aga arusaamine ja tõeline veendumus selle olemasolus. Kindlustustarve olemasolu suhtes veendumusele viimine on esindaja ülesanne. Tühjade sõnade reaga ei saa aga kedagi milleski veendumusele viia. Siit järgneb, et põhjalik ja üksikasjalik selgitustöö, milles eriti tähelepanu juhitakse kindlustustarve olemasolule, on parimaks kindlustuse hankimise abinõuks. Seda selgitust ei saa võtta ainult reklaamina ega ilukõnena, vaid tõesti veendumata paneva kõnena. Ainult siis on töö ka tõesti tagajärgi.

Põhjalikul selgitustööl on tähtsus ka kindlustuse püsivuse suhtes. Ei ole ainult see oluline, et isik kindlustuse sõlmib, vaid täht-

tis on, et ta ka kindlustuse püsivalt jõus hoiab. Ainult siis on kindlustusest kasu temale enesele ja teistele kindlustatutele. Võib aga kindlasti öelda, et see isik, kes kindlustuse sõlmimisel on viidud täielisele veendumusele kindlustustarve olemasolus, ei lase oma kindlustust ise kunagi raudgeda. Tema kindlustus võib kustuda ainult tema surmaga või kindlustussumma väljamaksmisega tähtaja lõpul! Sellepärast on ka kindlustuse püsivuse suhtes põhjalikul selgitustööl kaaluv tähtsus.

Sarnasel põhjalikul ja üksikasjalisel selgitustööl peab olema tagajärgi, sest elukindlustus on orgaaniliselt seotud inimese ürgsema tahtega, enese alalhoiu tahtega, ja see on olemas igas isikus. Tuleb ainult osata sellele tähelepanu juhtida. Sellel selgitustööl moodustavad kindlustusmeelsed tüved ja aluse soodsatele kindlustuslepingu sõlmimistehingutele tulevikus, kuna need, kes teadmatud on kindlustustarve olemasolus, vajavad veel palju ergutust ja selgitust, kuni neil huvi ja tahe tekib kindlustuse sõlmimiseks. Mida kauem tehakse selgitustööd elukindlustuspõllul ja mida üksikasjalisemalt ja teadlikumalt siin toimitakse, seda rohkem leitakse siin küsimusi, mis vajavad põhjalikku selgitust ja valgustust. Ükski töömehes kindlustuspõllul ärgu unustagu kunagi seda, et tema tööväli on piiramatu; tal tuleb ainult osata sinna külvata seemet ja igatpidi soodustada selle idanemist!

Tagasivaade elukindlustuse minevikku.

Võib-olla on B. Franklini üt- lus: „midagi ei ole nii kindel kui surm ja maksumaksmine“ õige, kuid teiselt poolt on ka õige, et midagi ei ole nii ebakindel kui surm. On teada, et 10.000 juhuslikult rahva hulgast valitud isikust surevad mõned aasta jook- sul, kuid ei ole teada, kes nimelt. Muutused rahva eluvõimalustes ja eas on väikesed ja neid võib jälgida ainult siis, kui vaadelda pikemat ajajärku.

See ebakindlus inimese elueas on see, mis tihtipeale sunnib ot- sima kaitset surma läbi tekkivate kahjude eest. Abielumees peab kaitsma oma naist ja perekonda oma enneaegse surma läbi tekkiva kahju eest. Võlausaldaja soovib ennast kindlustada võlgniku enne- aegse surma korral tekkiva kahju eest. Ärimehel võib kindlustust tarvis minna, et kindlustada en- nast kahjude eest, mis võivad tekkida asendamatu ametniku või äriosaniku surma läbi. Üksik isik ei jõua ja ei saa ennast nendel ja sarnastel juhtudel selleläbi küllal- daselt kaitsta, et ta selleks ots- tarbeks raha hoiule annab, sest

et surm võib tulla enne kui on tarvilik kapital kogutud.

Elukindlustuse algpäevil otsiti seesugustel juhtudel mõni raha- mees üles, kellega sõlmiti vastav leping, harilikult aasta peale, ja surma juhul maskis siis see selle summa välja. Kindlustuskaitse ei olnud muud kui kühvedu mõnel erakorralisel juhul. Meremees läks kardetavale meresõidule ja mak- sis teatava summa, et kindlustada lunastusraha juhul, kui mererööv- lid ta vangistavad. 1427. a. oli sõlmitud abielunaise kindlustus sünnitushädaohtude vastu. Oli ha- rilik nähtus, kui kindlustati nais- orje raskejalgsuse hädaohu vastu, sest igaüks, kes põhjustas nais- orja raskejalgseks jäämise, langes suure rahatrahvi alla, missugune tõusis kahekordseks, kui ori selle tagajärjel suri. Kahjukannatajaks loeti omanikku, mitte aga nais- orja.

See kindlustus oli muidugi vä- ga ebakindel, sest juhtus, et kind- lustaja ise samal aastal suri või maksuvõimetuks jäi. Praegusel ajal keelaksid riiklikud kindlus-

Heakskiidetud kindlustuste jõusseastumise ja ole- vate kindlustuste jõuspüsimise eest hoolitsemine
kuulub agendi ülesandesse juba

aasta algusest alates

tusseadused niisuguse kindlustamise hoopis ära.

Aja jooksul on nii kaugele jõutud, et on asutatud kindlustusseltsid, kuhu kindlustustsoovijad oma rahad kokku toovad, et ühiselt oma hädade vastu võidelda. Kindlustusseltsid tekkisid igasse maailma nurka, kuid alguses maksid noored kui vanad ühesugust preemiat, mida mäeme järgmisest dokumendist.

1725. a. kirjutab Londoni kindlustusselts oma esindajale Dublinis (Iirimaa):

„1. Kõik isikud, kes soovivad oma elu kindlustada, peavad ilmutama Teie ette ja siis peate küllalt aega võtma, et järele pärida nende tervisliku seisundi ja eluviisi kohta, kas naabruses elavate isikute juures või mõnel teisel teel.

2. Teie peate iseäranis valvel olema, et isik, kes Teie ette ilmub, ka tõesti see on, kelle elu kindlustada tuleb.

3. Peab olema kindel, et isik, kelle elu kindlustatakse, ei ole mitte vanem, kui tähel öeldud, vastasel korral on kindlustus maksusetu.

4. Alati tuleb küsida, kas kindlustataval on olnud rõuged.

5. kui kindlustatav on naisterahvas, peab küsima, kas ta on abielus või mitte, sest sünnitajad naisterahvad ja isikud, kellel ei ole olnud rõugeid, maksavad kõrgemat preemiat.

6. Kui isik, kelle heaks kindlustus sõlmitakse, Teile tuntud on, siis peate püüdma põhjust teada saada, miks kindlustust sõlmitakse, sest kui on kindlustamiseks põhjust, siis võib kindlustatava

tervislik seisukord halvem olla kui Teie enesele ette kujutate.

Kui Teie üלטähendatud uurimiste läbi rahuldustunde olete saanud ja olete arvamusel, et kindlustust võib sõlmida, siis võtke 5 shillingut poliisimaksu ja preemiamaksu järgmiselt: Iga terve isik, kellel on olnud rõuged ja kes mitte üle 50 a. või alla 10 aasta vana pole, maksab 5 guinead 100 pealt (guinea = 21 sh. £ 100 kindlustus maskis sellega £ 5.6).

Samas vanaduses isikud, kellel ei ole olnud rõugeid, ja sünnitajad naised maksavad 6 guinead 100 pealt. Teie ei tohi kindlustada rohkem kui £ 500 ühe elu peale ja ka korraga mitte pikema aja kui aasta peale ning mitte lühema aja kui ½ aasta peale, ja viimasel juhul maksab kindlustatu 3½ guinead 100 pealt, vastavalt ülaltoodud tervislikule seisukorrale. Kui keegi isik läheb Iiri kuningriigi piiridest välja, ilma et ta selleks luba küsib, kaotab kindlustus maksvuse.

Teie võite igale kindlustatud isikule luba anda Suur-Britanniasse ja tagasisõiduks, võttes selle eest ½ guinead ja märkides selle lisapreemia ja loa poliisile.

Kuid kui keegi kindlustatutest soovib sõita mõnda teise maailmaossa peale Suur-Britannia, siis annab seda luba ainult seltsi juhatus niisuguse lisapreemia eest, missuguse ta heaks arvab.“

1762. a. leiame juba teise dokumendi, millest on näha, et juba igale eluaastale on vastav preemia.

Tol ajal, kus polnud ühistegelisi kindlustusseltse ja kavalad ärimehed sooviavaldajaid isikli-

kult nende elukommete, tervisliku seisukorra ja kindlustamis-põhjuste üle küsitlesid, andis elu-kindlustus äridele suuri ülejääke. Kuid kui sooviavaldajate arv kasvab, ei olnud selline kindlustatavate valik enam võimalik. Et soo-

vijaid näüid nägemata vastu võtma pidi, siis võeti neilt lisamaksu ja nõuti soovitajaid. Mõnel juhul nimetati mitmes kohas allkõmisjone või ka esindajaid, et sellisele võimaldada oma seisukoha võtmist kindlustatava suhtes.

On põhjust vaadata:

kas on ühingus sääraseid kindlustusi, mis hakkavad raugema, aga mida saab viimasel silmapilgul selle eestveel päästa

Teotsege hoolega!

Miks üliõpilased seadsid sisse sundkindlustuse?

Elunõuetest tingitud samm!

Mitmel korral on lühisõnaliselt ära märgitud, kuidas mitmed üliõpilasorganisatsioonid oma liikmetele, kes õppimise jätkamiseks on sunnitud laenu tegema, või seda kavatsevad teha, kohustuslikuks on teinud laenusumma piirides elu kindlustada. See isenesest on kuiv fakt ja ei ütle väljapoole mitte midagi. Ma tahaksin paari reaga näidata nendele põhjustele, mis seda otsust otsekoheselt on põhjustanud.

Meie teame, et cesti ülikooli algusaastatel paljud üliõpilased elasid endiste aegade tähe all, s. o. nad ei osanud hinnata tuleviku seisukorda õieti. Ei osanud ette näha, et ülikooli lõpetanud ei ole neid töö- ja teenistusevõimalusi, mis endistel aegadel. See pärast tehti laenu niipalju, kui seda viisakaks äraelamiseks tar-

vis oli. Peagi selgus, et kõrge laenuprotsent ei lubanud peale ülikooli lõpetamist mõelda võla-summa vähendamisele, vaid oli küllalt tegemist, et protsente korralikult õiendada. Sellejuures selgus ka, et üksikud olid teinud võlga rohkem kui protsente jõudsid tasuda. Tagajärg — teise võlad tulid tasuda allakirjutajatel. Otsiti seisukorrast väljapääsu. Hakati piirama üliõpilaskrediite omavahel kui ka rahaasutiste ja vanemate vilistlaste keeldumisega vastutajaks hakkamisel. Olukord paranes ja nüüd on vähe neid, kes rajaksid oma õpingud laenudele. Palju näiteid on olemas, mis seda enam teha ei luba.

Kuid ühtlasi selgus ka, et üliõpilasorganisatsioonidest surma läbi lahkujad jätsid oma kaas-

lastele tasuta vähemaid ja suuremad summased. Selle tagajärjel sattusid raskustese teised üliõpilased ja omakord kiskusid kaasa kolmandaid. Kuna üliõpilaste vastutus samasugustel põhjalustel seisab nagu igal teisel, s. o. vastutajateks on peamiselt oma lähem tutvus- ja sõprusringkond, siis mõjus ühe isiku võlg kitsale ringile küllaldase koormana. Kuid veel suurem on moraalne kahju: Vastutajad on olnud kadunu paremad sõbrad, ja kui nad peavad kandma nüüd ootamata kohustusi, siis sünnib meeleolus ja mälestuste hindamises tahtmatult muutus, mis mõjub laastavalt sõbra heale meeldetuletusele. Tihtipeale ei saa paremad sõbrad oma paremast kadunud kaaslasest mõelda ilma kibedustundeta.

Kõiki neid põhjusi silmas pidades tehtigi otsusi, et igal kaasvõitlejal, kellel võlga või kes seda kavatseb teha, tuleb võtta elu-

kindlustus laenusumma piirides. Kahtlemata on samm eeskujulik ja selle järele võiksid talitada ka teised. Näiteks ametnikud, kes teenivad ühes asutises. Ka nemad vajavad teineteise toetust, kuid selle kõrval peaksid nad vastamisi pakkuma ka õnnetus- või surmajuhtude korral kindlustusi, et hoida väikese palgaga kaasametnikke raskuste eest ja alal hoida häid mälestusi.

Eelnimetatud seisukohtadest välja minnes on ka kindlustuselt „Eesti“ püüdnud vastu tulla nendele isikutele ja maksma pannud elukindlustuse tariifi (tabel 12), mis kellelegi raskusi ei tee oma elu kindlustamisel. See tariif on suurt poolehoidu leidnud haritlaskonnas ja ametnikkude keskel. Väikeste algusaasta maksudega saadakse kindlustus läbi viia, ja kui teenistusvõimalused paranevad, saab tasuta kallimaid preemiaid.

A. P.

Mida agent ei tohi unustada.

ÄRA UNUSTA ENDISI KINDLUSTUSEVÕTJAID!

Mitmesuguseil põhjusil on varemkindlustatud suurepärase kindlustustöö ala. Nad on õppinud hindama elukindlustuse kaitseväärtust ja tunnevad selle kogumisviisi paremusi. Väga paljud ei saa kohe alguses võtta kindlustust soovitavas ulatuses. Nad aga vajavad kindlasti suuremat kui nad võtnud. Lisaks sellele ilmneb aastate jooksul asjaolusid, mis teevad kindlustussumma

suurendamistarbe tõenäoliseks ning paratamatukski.

ÄRA UNUSTA OMA NAABREID!

Milline on su lähemate naabrite olukord? Kas oled nendega kõnelnud kindlustuse asjus, või eeldad, et nad teavad sind toimivat agendina ning otsivad su üles, kui neil tuleb „vaim peale“? või oled juba oma viivitamise pärast saanud vastuse, mida tunnend juba ennegi:

„Küll on kahju, et sa ei tulnud varemini. Olen just võtnud kindlustuse teise agendi kaudu, aga kui oleksid tulnud varemini, oleksin loomulikult meelsamini võtnud sinu kaudu.“

Su naabrid vajavad elukindlustust samuti kui kõik muudki, ja varem või hiljem nad võtavad selle. Oleks loomulik, et see toimuks sinu vahendusel, aga sina pead võtma nad käsile, äratama neis huvi sinu ja sinu ühingu vastu. Jälgi nende saatust asjaomase huviga ja kasusta aega!

ÄRA UNUSTA ENNAST!

Oled sa ise kindlustatud? Pidades seda endastmõistetavaks asjaks, küsitakse: kas oled küllaldase summa eest kindlustatud. Mõttele, kuipalju kergem on kõnelda kindlustusest muile, kui ise oled osutanud arusaamist elukindlustuse tähtsuse vastu. On hea siis öelda: „Nii olen ma asja korraldanud ja seesugust kindlustust pidasin ma enesele kõige kohasemaks.“

(„Hygean'i" järgi.)

Kui teie töö ei edene — kas teate siis selle põhjust?

Nõukas agent loob kindlustatud inimestest omale kindla tööpiirkonna. Ta õpetab neid niikaua kui nad elavad. Ta tõstab nende kindlustussummasid, kui neil on oma teotsenguis edu. Need omalt poolt esitavad teda oma sõpradele. Nii loob agent enesele kindla tutvuskonna.

Selle kõrval ta loob enesele nime asjatundjana ja õpetuseandjana elukindlustusse puutuvais asjus, ja saavutab selle kaudu püsivat edu. Teda võib võrrelda majaarstiga, kelle abi tarvitatakse jätkuvalt, või vanaaegse seadusemehega, kes alati pidas silmas perekonna heaolu ja kasusid.

Agent, kes kindlustuse jõusse viies unustab kindlustatu ja laseb otsida muist ühinguist lisakindlustust, on oma kutsele häbiks ega vääri edu oma töös.

(V. A. — *Equitable.*)

Pange tähele!

Meie tuttav masinist jutustab, et hooratta liikvelepanemiseks surunud punktist on vaja kuus korda rohkem jõudu kui siis, kui see juba liigub. Teisiti öeldes, jätkuva töö käigushoidmiseks on tarvis ainult kuues osa sellest jõukulutusest, mis vaja puhkeajast tingitud peatuse järel. Kui teil on kiusatus katkestada pidevalt jätkunud hankimistööd mingisuguste ettetulnud raskuste tõttu, ärge unustage siis, mida ütlevad insenerid hooratta kohta.

(*Salesmen's Service.*)

Ükski, kes oma elu kindlustanud

———— pole seda kahetsenud —————

Lugematu hulk on neid, kes peavad enesele tegema kibedaid etteheiteid, et nad pole seda teinud. Kuid siis on harilikult juba hilja

„Ma ei vaja elukindlustust — — —“

Säärast väidet kuuleb agent alatihti — ja nendegi meeste suust, kellel kindlustustarve on väga ilmne. Mõned ameerika ühingud on mõnedes oma maa ajalehtedes avaldanud suure kuulutuse, kus ülaltoodud väite kohta tähendatakse järgmist:

„Seepärast et nende mehed ei vajanud elukindlustust, on Ühendriikides üle viie miljoni naise, kes on sunnitud ise hoolitsema oma ülalpidamise eest; 90 protsendil ameerika leskedest puudub oma kodu ja 32 protsenti neist on sääraseid, kel puuduvad kõige tarvilikumad elamisvõimalused. Ameerikas on üle kahe miljoni alla 16 aastat vana lapse, kes ise peavad hoolitsema endi eest sel ajal, kui nad oleksid pidanud olema veel koolis — niisugune on seisukord seepärast, et nende isad arvasid mitte vajavat elukindlustust.“

Kui vaja, tuleb niigi toimida.

„Kas olete doktoriga vastuvõtmise suhtes juba läbi rääkinud?“ küsis haiglahoidja.

„Ei ole,“ vastas härra S.

„Hm. Peate te tingimata täna temaga kokku saama?“

„Kui see aga kuidagi võimalik.“

„Püüan teile muretseda võimaluse sisse pääseda järgmise haige järele. Minge sinna tuppa ja rõivastuge lahti.“

„Aga õieti —, mina —“

„See on ainuke võimalus doktori jutule saada.“

„Kas nii, noh — hea!“

Kümme minutit hiljemini oli ta selle spetsialisti jutul.

„Tervis, — mis vaevab noormeest?“ küsis arst.

„Õieti ei vaeva midagi. Tulin teie juurde seepärast, et teada saada, kas vajate lisa-elukindlustust.“

(Fetter Clippings.)

Kas oled ise kindlustatud?

Ühelt meie agendilt küsiti kord, kas tema enda elu on kindlustatud. Vastavalt tõele vastas ta, et tal ei olevat õieti vaja elukindlustust, aga neil päevil olevat ta siiski kavatsenud võtta suuremasummalise kindlustuse.

See vastus meenutab mitmeti ühte kuski koolis juhtunud lugu.

Õpetaja uuris laste puhtust ja küsis väikselts poisilt:

„Mis peame tegema, et võiksin hoida hambad terveina ja puhtaina?“

„Me peame neid puhastama,“ tuli kiire vastus.

„Millal neid peab puhastama?“

„Hommiikul, päeval ja õhtul?“

„Millega neid peab puhastama?“

„Hambaharjaga.“

„Õige. Kas sul on hambahari?“

„Ei ole.“

„Kas on su isal?“

„Ei.“

„Aga emal?“

„Ei.“

„Kust sa tead, et tarvitatakse hambaharja?“

„Me müüme hambaharju oma kaupluses.“

(Idun.)

Ühistegelise kindlustuse edu ei suuda pidurdada takistused.

Oleme toonud tihti teateid ameerika kindlustusoludest, eriti võimsatest edusammudest, mida seal ühistegelise kindlustuse alal võib tähele panna. Mõnelgi luge-

jal võib-olla on tekkinud arvamine, et seesugune edu on olnud võimalik seetõttu, et riik ameerika ühistegelise kindlustust eriliselt soodustab. Tõelik olukord on aga vastupidine ning ameerika seadused teevad ühistegelise kindlustuse arenemisele suuri takistusi. Oleme juba kirjeldanud raskusi, millistega on seotud ühistegelise seltsi asutamine Ameerikas. Lisaks sellele toob välismaa ajakirjandus teate, et Arizona osariigis on riiklikel asutistel koguni põhiseadusega keelatud sõlmida tulekindlustuslepinguid ühistegeliste seltsidega. Nende takistuste ületamisega on ühistegelise kindlustuse kõige paremini tõendanud oma elujõulikkust ja paremusi.

Kah „võistlusvõte“.

Tegelikult kindlustustööl on meie esindajad kuulnud väiteid, nagu sõlmivat üks kindlustusselts elukindlustusi mitte krooni, vaid puhta kulla alusel, kusjuures poliisile tehtavat vastav „kullaklausel“. Kuidas lugu tegelikult on, selgub järgmisest.

Vaadeldes selle kindlustusseltsi elukindlustuspoliise, näeme, et nimetatud „kullaklausel“ sisaldab ainult märkust, milles tähendatakse, et Riigikogu poolt 1927. aastal vastu võetud rahaseaduse alusel, milles meie kroon on normeeritud võrdsena 100/248 grammi puhta kulla väärtusele, võrdub poliisi kindlustussumma ja preemia, silmas pidades praegu nimetatud rahaseaduses normeeritud

AGENDID

Iga vastuvõetud ja jõusseviidud elukindlustusega saadate kasu

kindlustatule
e n e s e l e
s e l t s i l e
r a h v a l e

Eks vääri teie anduvat rakendumist!

kulla vahekorral, teatud kindlale puhta kulla grammide arvule. Mingisugust muud kohustiste reguleerimist kulla alusel nimetatud märkus ei sisalda.

Seega ei ole siin tegelikult tegemist mingisuguse kulla alusel sõlmitud kindlustusega, vaid lihtsalt krooni väärtuse ümberarvestusega rahaseaduses fikseeritud normide piirides. Tegelikult on kindlustus sõlmitud ikkagi meie krooni alusel, nagu see seadusepärane on ja nagu seda teeb praegu iga teine kindlustusselts.

Et seesuguste märkuste tegemine poliisidele on täiesti ülearune ja kergesti arusaamatu võiks põhjustada, on selge. Meie rahaseaduses on krooni kurss fikseeritud kulla alusele, ja milleks seda veel poliisi märkuses korjata?!

„Eka“ esindajat karistati.

Võru rahukohtunik karistas „Eka“ Krabi ja Vastse-Roosa esindajat Aug. Loorits'at ühekuulise arestiga või 100 kr. rahatrah-

viga selle eest, et ta levitas meie seltsi kohta ärilise võistluse sihiga väljamõeldud ning tõele mittevastavaid teateid.

Valesti mõistetud.

Laps: Isa, kes see külaonu oli?

Isa: See on elukindlustusemees.

Laps: Mis ta tahtis sinult, isa?

Isa: Tahtis mu elu kindlustada.

Laps: Kas surma vastu?

Isa: Jah, laps.

Laps: Kas sa, isa, kindlustasid siis oma elu?

Isa: Jah.

Laps: Kindlusta minu elu kah, isa. Kaua aja peale. Ma ei taha üldse surra!

ETTEVALMISTAMISEST.

Mida mõtleksite maalikunstnikust, kes läheks välja vabasse loodusesse maalima, ilma et võtaks kaasa mingisuguseid maalimisvahendeid, selles lootuses, et ta sealt kustki saab tarvilikke vahendeid? Kas pole säärane maalikunstnik võrreldav seesuguse elukindlus-

tusagendiga, kes läheneb kindlustatavale ilma enesele selgitamata, mida peab talle kõnelema?

Korraldage oma hankimistöös esitatav selgitus seesuguseks, et teie pakkumine tabab mingit teatud inimliku tarbe rahuldamise nõuet. Siis esitate elukindlustus- asja lihtsa ja arusaadava jutustisena sellest, mida elukindlustus võib kõnetatava heaks teha.

L. P. Good.

VALESTI ARU SAADUD.

Esivanema vaim peatub ühe suure ehitise ees, mille sissekäigul suur silt: Elukindlustuselts. Ta mõtleb:

Meie pojad on meist targemad ja õnnelikumad. Oleks säärane asutis minu elu ajal olnud, siis ei tarvitseks mul nüüd ümber hulkuda varjuderiigis — võiksin veel praegu õnnelikult maa peal elada.

KÜLL SEEGI VÕIB OLLA HEA NÕU.

Keegi ameerika elukindlustus-agent juhib tähelepanu sellele, et ei ole alati tingimata õige enne kõike rääkida kindlustatavale sellest, kuidas ta elukindlustuse abil

võib hoolitseda naise tuleviku eest. Targem on alguses veenduda, kas kindlustataval on lapsi, kui tal on lapsi, siis peab kõnelema nende eest hoolitsemisest. Mehe ja naise huvid võivad olla mõnikord vastukäivad ja segased, aga peaaegu erandita kõik mehed armastavad oma lapsi.

RASKE VASTUTUS.

Senaator O. V. Louhivuori ütleb: „Raske on elukindlustusühingu vastutus. Sajad tuhanded viimsele teekonnale valmistuvad loodavad selle kaudu oma kõige kallimaid kindlustada pahima vastu, kui neid enam ei ole. See on suur vastutus.“

SUUR SAAVUTIS.

Kes elus esimest korda kuuleb elukindlustusest, see kas ei saa asjast aru, või peab seda peeneks pügamiseks. Asjast teist korda kuuldes — kui ta on mõtleja inimene — hakkab ta aru pidama ja juurdlema. Kolmandal korral on tal asja olemus selge. Pärast varem või hiljem imetleb ja austab ta seda tsivilisatsiooni suurt ja inimeshoolitsuslikku saavutist.

Pingutusele töös

järgneb alati

tagajärg.

Raugenud elukindlustuspoliis on kui tormisel merel õõtsuv laev, millel on kaotsiläänud tüür ja purunenud purjed!

Ilmub 6 korda aastas ja saadetakse tasuta kõigile seltsi tegelastele.

Toimetus: Tartus, Suurturg 10.

Väljaandja: Kindlustusselts „Eesti“.

Vastutav toimetaja: J. Nirk.